

De Preambule

Om de draagkracht, de breedte en het gezag van de *Fundamentele Geloofspunten* te kunnen doorgronden zullen we in de eerste plaats de zogenaamde *preambule* moeten begrijpen. Deze luidt als volgt:

“Seventh-day Adventists accept the Bible as their only creed and hold certain fundamental beliefs to be the teaching of the Holy Scriptures. These beliefs, as set forth here, constitute the church’s understanding and expression of the teaching of Scripture. Revision of these statements may be expected at a General Conference session when the church is led by the Holy Spirit to a fuller understanding of Bible truth or finds better language in which to express the teachings of God’s Holy Word”

[De tekst van de preambule](#)

De zevendedagsadventisten aanvaarden de Bijbel als hun enige geloofsbelijdenis en zien bepaalde fundamentele geloofspunten als de leer van de Heilige Schrift. Deze geloofspunten (zie pagina 19 en volgende) geven het adventistisch verstaan van het onderwijs van de Schrift weer. Herformulering van deze geloofspunten kan plaatsvinden tijdens een Generale Conferentie wanneer de kerk onder leiding van de Heilige Geest tot een voller verstaan van Bijbelse waarheden komt, of een betere verwoording vindt van de leer van Gods heilige Woord.

Er zijn vele manieren om uit te leggen wat adventisten geloven, maar de verwoording die opgesteld en afgestemd is tijdens een Generale Conferentie (een vijf-jaarlijkse vergadering waarbij afgevaardigden vanuit de wereldkerk bij elkaar komen) is de enige die globaal aanvaard kan worden genoemd en elke adventist zal deze verwoording als uitgangspunt gebruiken.

[Een globale verklaring](#)

Echter, het is ook duidelijk dat de (28) *Fundamentele Geloofspunten*, zoals ze officieel worden genoemd, open staan voor ‘revisie’, en dit betekent niets anders dan dat de ‘afgestemde’ geloofspunten van tijdelijke aard zijn. Adventisten noemen hun verwoording dan ook niet een geloofsbelijdenis, een credo, die de tand des tijds moet doorstaan. In de praktijk is het een aantal keren voorgekomen dat de geloofsverwoording herzien werd, en dat niet alleen maar op punten en komma’s.

[Van tijdelijke aard](#)

De **status** van de 28 Fundamentele Geloofspunten wordt hier en daar dan ook verschillend gezien. Wie naar [Wikipedia](#) gaat leest het volgende:

[De status van de 28 geloofspunten](#)

The 28 Fundamentals are a core set of theological, bibliological, soteriological, ecclesiological and eschatological beliefs held by the Seventh-day Adventist Church. Traditionally, Adventists have been opposed to the formulation of creeds. It is claimed that the 28 Fundamentals are descriptors not prescriptors; that is, that they describe the official position of the church but are not a criterion for membership. The beliefs were known as the 27 Fundamentals and were originally adopted by the church’s General Conference in 1980, with current belief number 11 being added in 2005. The Adventist baptismal vow complements them.

De 28 geloofspunten zijn de kernverzameling van theologische, bijbelse, soteriologische, ecclesiologische en eschatologische geloofsverwoordingen van het Kerk-

genootschap der Zevendedagsadventisten. Sinds hun ontstaan zijn adventisten tegen de vastgestelde formulering van een credo geweest. Gesteld wordt dat de 28 geloofspunten om-schrijvingen zijn en geen voor-schrijvingen; dat wil zeggen, zij vertolken de officiële positie van de kerk maar zij zijn geen criterium voor lidmaatschap. De geloofspunten waren bekend als de “27 geloofspunten” en waren oorspronkelijk aanvaard op de Generale Conferentie in 1980, terwijl het huidige punt 11 toegevoegd werd in 2005. De geloofspunten worden aangevuld met een doopgelofte.

*“It is claimed...”,
maar... door wie?*

We zullen ons eerst verdiepen in het onderstreepte zinnetje dat begint met de woorden: “It is claimed...” (Gesteld wordt...). De vraag is natuurlijk – door wie wordt gesteld dat de geloofspunten ‘omschrijvingen’ zijn en geen ‘voorschriften’? Wikipedia is immers geen spreekbuis van de kerk.

Om maar meteen met de deur in huis te vallen, hier wordt een interpretatieverschil zichtbaar tussen sommige vooraanstaande theologen van de kerk en de organisatorische laag van de kerk, met name de Generale Conferentie. De grote vraag is en blijft hoe de **status** van de geloofspunten gezien moet worden, en wie bepaalt dat?

Wikipedia maakt niet duidelijk waar de stelling vandaan komt dat de geloofspunten “omschrijvingen (descriptors)” zijn, en geen “voorschriften (pre-scriptors)”. En toch komt deze gedachte niet zomaar uit de lucht vallen; met name de preambule wijst inherent naar de gedachte dat de geloofspunten omschrijvingen zijn en geen voorschriften gegoten in beton.

*Wat is de
bedoeling van
een lijst met
geloofspunten?*

We citeren als voorbeeld uit de artikelen van Dr Fritz Guy. In de 1970’er jaren was hij de secretaris van de commissie die de veranderingen in het Kerkelijk Handboek moest voorbereiden voor afstemming op het wereldcongres 1980. Hij schrijft: “Als een geloofsgemeenschap groeit wordt ook de noodzaak voor organisatie duidelijk, zelfs ook de noodzaak voor een theologische zelf-definitie. De wereld waarin we leven en dienen, waaraan we getuigen, moet weten wie we zijn en waar we voor staan. Latere generaties moeten ook weten wie we zijn en wat we geloven. Daarom is het niet alleen legitiem maar ook waardevol om geloofsverklaringen te hebben, juist als de geloofsgemeenschap meer en meer divers wordt – etnisch, cultureel, opleidingsniveau, en theologisch. Maar – en hier komt de ironie naar boven – de groeiende en voor de hand liggende noodzaak voor geloofsverwoordingen geeft ook aanleiding voor de minder voor de hand liggende gevaren die daarmee gepaard gaan. Zodra geloofsverklaringen worden gepubliceerd stoppen sommige mensen met denken en vragenstellen; zij stoppen met groeien. Sommige mensen zullen de verklaringen gaan gebruiken om anderen te oordelen of zij zullen proberen anderen uit te stoten die niet aan hun verwachtingen voldoen; zij zullen het creatieve denken binnen de geloofsgemeenschap onderdrukken. Loughborough¹ kan te pessimistisch zijn geweest in 1861, maar hij had niet helemaal ongelijk toen hij waarschuwde

1 John Norton Loughborough was voorzitter van de Michigan Conference (1865-1868), penningmeester van de Generale Conferentie (1868-1869), en voor zes jaar (1890-1896) veldsecretaris in een aantal districten van de Generale Conferentie. Ook was hij de eerste voorzitter van de California Conference (1873-1878; en opnieuw, 1887-1890), en van de Nevada Association (1878), de Upper Columbia Conference (1884-1885), en de Illinois Conference (1891-1895). Eén van zijn uitspraken is blijven hangen: “The first step of apostasy is to get up a creed, telling us what we shall believe. The second is, to make that creed a test of fellowship. The third is to try members by that creed. The fourth to denounce as heretics those who do not believe that creed. And fifth, to commence persecution against such.”

tegen het ontwikkelen van een credo dat ons zou voorschrijven wat we moesten geloven, waarbij het een lakmoesproef van broederschap zou worden om de leden te testen, ze af te wijzen als ketters en te vervolgen wie het er niet mee eens waren.”²

In hetzelfde artikel geeft Dr Fritz Guy een aantal vroege ontwikkelingen weer in het ontstaan van wat dus veel later Fundamentele Geloofspunten zijn gaan heten, en voegt daar aan toe: “Al deze vroege formuleringen – James White’s informele verklaring in 1853, de vijf punten in de Review & Herald in 1854, de verklaring verwoord in het “Kerkelijk Verdrag” van 1861, Uriah Smith’s “Verklaring van Fundamentele Waarheden” in 1872, de “geloofspunten” van de gemeente te Battle Creek in 1894, en de verklaring van de “Fundamentele Geloofspunten” in 1931 – waren bedoeld als omschrijvingen, voortkomend vanuit een bestaande Adventistische consensus, in plaats van voorschriften of een theologische verplichting.” Wikipedia heeft dus het gelijk aan haar kant.

Opmerkelijk is dat er in het vroege adventisme een weerstand bestond tegen het woordje ‘credo’. In de Engelse preambule wordt het woordje “creed” (credo = Latijn voor “Ik geloof”) wat losjes gebruikt, alsof een algemeen christelijke geloofsbelijdenis en de adventistische geloofsverwoording op één of andere manier vergelijkbaar zijn, maar toch ook weer van elkaar onderscheiden kunnen worden.

Een ‘credo’ is in de christelijke wereld een vastomlijnde geloofsbelijdenis van universele, oecumenische aard. Als voorbeeld kan één van de drie gangbare oecumenische geloofsbelijdenissen worden genomen, de Apostolische Geloofsbelijdenis, ontstaan rond het jaar 150 na Christus – dus erg oud. In Nederland zijn twee versies van deze geloofsbelijdenis gangbaar, een Rooms-katholieke en een protestantse. Inhoudelijk zijn ze identiek – dat is dan ook de reden dat ze ‘oecumenisch’ heten. De protestantse gaat als volgt:

*Ik geloof in God de Vader, de Almachtige, Schepper van hemel en aarde.
En in Jezus Christus, zijn eniggeboren Zoon, onze Here;
die ontvangen is van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria;
die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven,
neergedaald in de hel; op de derde dag opgestaan uit de doden;
opgevaaren naar de hemel, en zit aan de rechterhand van God, de almachtige Vader;
van daar zal Hij komen om te oordelen de levenden en de doden.
Ik geloof in de Heilige Geest.
Ik geloof een heilige, algemene, christelijke kerk, de gemeenschap van de heiligen;
vergeving van de zonden;
opstanding van het lichaam;
en een eeuwig leven. Amen*

**De Apostolische
Geloofsbelijdenis is
een “credo”**

In heel eenvoudige taal wordt hier in positieve bewoordingen een samenvatting gegeven van de kern van het christelijke geloof. Omdat de adventistische geloofsverwoording onderscheiden wordt van een credo, ja er zelfs tegenover wordt geplaatst, is de vraag gerechtvaardigd waarom de algemene christelijke geloofsbelijdenis geen ingang heeft gevonden in de Adventkerk. Het antwoord zal toch moeten worden gevonden in de soms expliciete aversie van adventisten tegen ‘liturgie’ (in vroegere tijd ‘vormendienst’ genoemd), vooral ook omdat de

2 <http://www.sdanet.org/atissue/doctrines/au2002conference/guy/guy27origin.htm>
Wie wat meer wil weten over Dr Fritz Guy kan [hier](#) terecht.

christelijke geloofsbelijdenissen ooit ontstaan zijn vanuit liturgische behoeftes.³ Ten tweede zal het antwoord zeer zeker ook gevonden moeten worden in de manier waarop Amerikaanse christenen in de 19de eeuw omgingen met het credo – het werd niet als een (persoonlijke) geloofsbelijdenis gebruikt, maar ook dogmatisch om allerlei filosofische en theologische nieuwlichterijen (deïsme bijvoorbeeld) te bestrijden, zelfs om orthodoxie *af te dwingen*. Van een dergelijk gebruik van een geloofsuitdrukking wilden de vroege adventisten niet weten. Het mag duidelijk zijn dat de *Fundamentele Geloofspunten* oorspronkelijk dan ook nooit bedoeld zijn om iets bindend op te leggen, ook al worden ze hier en daar op die manier gehanteerd; de mens vergeet nog wel eens waarom iets in het leven werd geroepen.⁴

Jammer is (en blijft) dat de credo's van het christendom door ons blijkbaar beleefd worden als dogmatische verklaringen en daarmee ook vergeleken worden. Als de credo's ergens mee vergeleken moeten worden, dan eerder met onze (korte) doopgeloofte. Credo's zijn getuigenissen die uiting geven aan de kern van het christelijk verstaan: de Vader, de Zoon en de heilige Geest, hun wezen en hun werk. Wie de *Fundamentele Geloofspunten* doorleest komt daarin zaken tegen die nooit ontmoet zullen worden in een credo. Een credo is de herkenningmelodie van het christelijk geloof; de *Fundamentele Geloofspunten* zijn dan de tijdelijke tophits van het Adventisme.

“Alleen de Bijbel” is
ons credo

Alleen de Bijbel is ons credo, zegt de preambule, en hier wordt aangenomen dat iedereen begrijpt wat “de Bijbel” is. De protestantse Bijbel was gangbaar in het vroege adventisme, in de vorm van de King James vertaling (vergelijkbaar met onze Statenvertaling), maar ditzelfde adventisme gebruikte soms apocriefe literatuur alsof het dezelfde autoriteit bezat als canonieke boeken. De preambule veronderstelt de protestantse Bijbel, maar dit is een kwestie van traditie. Formeel wordt de Rooms-katholieke Bijbel, leunend op de Latijnse Vulgaat, of de Orthodoxe Bijbel, leunend op specifiek oud-Griekse manuscripten niet afgewezen. In landen waar de Orthodoxe kerken de meerderheid vormen (Rusland, Griekenland, Slavische landen) wordt door adventisten gewoonlijk de orthodoxe uitvoering van de Bijbel gebruikt. Hierin onderscheiden wij ons van de Jehova's Getuigen, die een eigen vertaling hanteren, waar ook ter wereld, met afwijzing van alle andere vertalingen of versies.

In de 28 Geloofs-
punten wordt geen
“methode van
Bijbellezen”
vastgelegd

De Bijbel is ons credo, en Geloofspunt 1 verklaart dat Adventisten de Bijbel gezag toekennen om reden van haar geïnspireerd zijn door de Heilige Geest, maar nergens wordt expliciet een *methode* van Bijbellezen vastgelegd. De implicatie is dat de Bijbel *letterlijk* wordt gelezen, zo zeggen sommige Adventisten, maar weer anderen menen dat een veelheid aan methodes in aanmerking kan en mag komen.

Hier geldt dat traditie een hulp kan zijn, maar ook in de weg kan staan. Adventisten gebruikten in de vorige eeuw veelal de ‘bewijstekst-methode’. Een

3 In het vroege adventisme bestond er een behoorlijke weerstand tegen de ‘vorm’ van godsdienst die te vinden was in de Rooms-katholieke en protestantse kerken van de Verenigde Staten, met wellicht als uitzondering de kerk van de Methodisten. Men zag voornamelijk een preoccupatie met rituelen en traditioneel denken, hetgeen in hun ogen een teken van een onvruchtbare religie was.

4 Ongetwijfeld zal er ook sprake zijn geweest van weerstand tegen het “credo” omdat in de andere geloofsbelijdenissen duidelijker de verbondenheid van Jezus met de Vader verwoord wordt. De Niceense geloofsbelijdenis bijv. kent de uitdrukking “waarachtig God uit waarachtig God; geboren, niet gemaakt, van hetzelfde wezen met den Vader...” Deze verwoordingen – al een aantal decennia aanvaard door adventisten – werden in het vroege adventisme afgewezen als “heidens”.

aantal teksten werd aan elkaar geregen als kralen aan een ketting, in de veronderstelling dat op deze manier de Bijbelse leer duidelijk werd gemaakt. In het huidige adventistische spectrum kan men conservatieve theologen ontmoeten die een sterk afgebakende methode van letterlijk Bijbellezen voorstaan, en aan de andere kant progressieve theologen die allerlei methodes beproeven. In het algemeen heeft de kerkgemeenschap een voorkeur voor een conservatieve benadering van de Bijbel, maar niets weerhoudt individuele leden/theologen om andere methodes van Bijbellezen toe te passen. Deze constatering zal wellicht door sommigen weersproken worden; er bestaat immers een verklaring van de Generale Conferentie aangaande methodes van Bijbelstudie, **Methods of Bible Study**. Dit document is echter niet afgestemd door de 'wereldkerk' op een Generale Conferentie, maar door het Groot Bestuur van de Generale Conferentie in 1986. Het document heeft geen duidelijke status; het valt onder het hoofdje "Documenten" van de kerk. Ook al zou het ooit verheven worden tot een hoger niveau, het zal nooit kunnen functioneren als een credo, een oecumenische geloofsbelijdenis.

Dus, hoe zouden adventisten de Bijbel, die hun enige credo is, moeten lezen? De Bijbel zelf schrijft geen methode voor, de preambule doet dat niet, en de 28 *Geloofspunten* doen dat ook niet. Dan blijft geen andere conclusie over dan dat de individuele adventist de Bijbel mag lezen op welke manier dan ook; niemand heeft het recht de ander een bepaalde methode op te leggen, ook al willen sommige adventisten dit als voorwaarde zien voor het behoren tot de kerk. M.a.w., ook al heeft het 'biblicism' (d.i. Engels voor het letterlijk lezen van de Bijbel) in de Adventkerk oude papieren, er is geen formele verklaring van de kerk die leden deze methode van Bijbellezen dwingend voorschrijft.

Het werkwoord *constitute* in de zin "These teachings, as set forth here, constitute the church's understanding and expression of the teaching of Scripture" is een lastig woord om te hanteren. In het algemene Engelse spraakgebruik betekent het zoveel als "staat gelijk aan" en draagt het de betekenis van "combineren om een geheel te vormen". De vraag kan dan worden gesteld of de 28 *Geloofspunten* de gehele leer van de Bijbel omschrijven. Dat kan niet bedoeld zijn, omdat de geloofspunten niet gelijk staan aan de Bijbel zelf, noch bedoeld zijn als een samenvatting van de Bijbel bij meerderheid van stemmen aangenomen. Eerder is het zo dat de 28 *Geloofspunten* een subjectieve formulering vormen van wat de Bijbel naar òns beste verstaan uitdraagt als 'leer'. Op die formulering is altijd af te dingen of te verbeteren. De formulering geldt voor wat wij belangrijk vinden op dit moment van ons bestaan, wat relevant is voor onze identiteit en wat reden geeft voor ons bestaan als een aparte entiteit (lees: kerkgenootschap). Met andere woorden, de Bijbel en de 28 *Geloofspunten* zijn niet uitwisselbaar of identiek aan elkaar. Bescheidenheid past ons allen.

De laatste zin van de preambule is een erkenning van het voortgaande en continue werk van de heilige Geest. De heilige Geest manifesteert zich niet alleen gedurende de 11 dagen van het vijf-jaarlijkse wereldcongres, de Generale Conferentie. Het is natuurlijk niet uitgesloten dat de heilige Geest tijdens zo'n wereldcongres zorg draagt voor een 'vollediger verstaan' of 'betere verwoording'; we verwachten eigenlijk dat dit op een gelijkmatiger en over de tijd gespreide manier gebeurt.

De mogelijkheid dat het licht van de heilige Geest op een wereldcongres verworpen wordt, of op zijn minst 'in de wachtkamer' geplaatst wordt, moet ook open gelaten worden. Het hart van de kerk kan op slot zijn voor een essentieel

In principe staat elke methode van Bijbellezen ter beschikking

De 28 Geloofspunten vervangen de Bijbel niet !

De 28 Geloofspunten zijn nog niet "uit-ontwikkeld"

Wie garandeert
dat de heilige Geest
altijd gevolgd wordt
op een Generale
Conferentie?

facet van het christelijk geloof – hoe triest het ook is om deze woorden aan het papier toe te vertrouwen. In een emancipatoire kerk als de Adventkerk wordt bijvoorbeeld het geduld van menigeen op de proef gesteld als het gaat om de gelijkheid van man en vrouw, met de consequentie dat zowel een mannelijke als een vrouwelijke predikant ingezegend kan worden. Dat hier ontdekt kan worden dat de keuze van de *methode* van Bijbellezen cruciaal is behoeft geen betoog; de ‘biblisten’ zullen altijd wel een paar Bijbelteksten weten te vinden die, wanneer letterlijk gelezen en toegepast, pleiten voor ongelijkheid, terwijl de door ethiek gedreven theoloog zal trachten te wijzen op een God waarvan beleden wordt dat Hij geen onderscheid maakt, noch naar ras, noch naar afkomst, geaardheid, of sekse. De heilige Geest zal niet alleen licht moeten geven, Hij moet ook ontvangen worden.

Hoe de ontwikkeling van de Adventkerk ook zal zijn, van de preambule gaat een enorm potentieel aan ‘wording’ uit. De kerk kan een enorme open, dynamische en betrokken gemeenschap zijn. Het vernuft van de preambule is dat zij aanspraak maakt op maar één credo: de Bijbel, en zij laat de methode van Bijbellezen over aan de lezer zelf. Daarnaast voorkomt zij dat de formulering, zoals te vinden in de 28 *Geloofspunten*, een absolute rol gaat spelen en de plaats inneemt van de Bijbel zelf. De preambule relativeert de rol van de 28 *Geloofspunten* door ze impliciet te verbinden aan begrippen als ‘voorlopigheid’ en ‘veranderlijkheid’. Om Adventist te zijn behoeft men alleen de Bijbel als uitgangspunt te erkennen. De gelovige is vrij om deel te nemen aan de gezamenlijke speurtocht naar een volwaardiger en getrouwere verwoording en toepassing van hetgeen de Bijbel ons voorhoudt.

Niets staat boven
uw vrijheid van
Bijbellezen

Anders gezegd: uw adventisme zal niet moeten worden beoordeeld aan de hand van de 28 *Geloofspunten* – die immers, zoals we nu wel kunnen stellen, beschrijvende verklaringen zijn vanuit de opvattingen van de meerderheid der adventisten, en die, gezien vanuit de aard van de zaak, geen normatieve verklaringen kunnen zijn, – noch zal uw adventisme worden beoordeeld aan de hand van uitspraken van prominente adventisten zoals Ellen White, Uriah Smith, J.N. Andrews of Joseph Bates, en ook niet door prominente instituten van de kerk, zoals de Generale Conferentie of een universiteit, of een stichting zoals de [Biblical Research Institute](#) of de [Adventist Theological Society](#). Al deze entiteiten kunnen en mogen niet de plaats innemen van de Bijbel zelf, noch mogen zij exegetische methoden dwingend voorschrijven.

Deze stellingname zal ongetwijfeld bestreden worden door adventisten die de dominante visie binnen het Adventisme vertegenwoordigen – zo gaat dat nu eenmaal. Maar het is tegelijkertijd essentieel te onderstrepen dat de vrijheid van de gelovige gewaarborgd moet zijn tegen de dictatuur van een dominante, maar tijdelijke en relatieve, opvatting.⁵ Immers, een meerderheidsstandpunt dat door middel van het stemhokje wordt samengesteld heeft nu eenmaal een keerzijde: het is een *meerderheidsstandpunt* en niet een unanieme verklaring die verheven is tot ‘wet’.

Het loont de moeite hier wat concreter op in te gaan. Ook een ‘wet’ wordt met meerderheid van stemmen aangenomen in het parlement en of er nu volksvertegenwoordigers waren die tegen die ‘wet’ hebben gestemd – iedereen zal

5 Hier past maar één raadgeving: weersta de neiging om de *Fundamentele Geloofpunten* te gebruiken als een zwaard om andere opvattingen te bestrijden.

gebonden zijn aan die wet. Echter, de Adventkerk heeft de geloofsverwoording niet uitgeroepen tot ‘wet’ (het negatieve en repressieve gebruik van het ‘credo’), maar zij heeft de geloofsverwoording verklaard tot een algemeen verstaan, een consensus van het moment van wat naar haar mening de Bijbel leert.

Laten we als test de invoeging van geloofspunt 11 op het wereldcongres van het jaar 2005 nemen. Het werd door middel van een stemming aangenomen. Het valt moeilijk te zien dat er afgevaardigden zouden zijn geweest die dit artikel niet konden onderschrijven, maar voor ons inzicht is dit ook niet nodig: we veronderstellen gewoon dat er afgevaardigden waren die dit artikel niet konden onderschrijven. Wat is de positie van deze afgevaardigden?

Nòg een voorbeeld: in 2015 werd geloofspunt 6 aangaande de schepping “duidelijker” omschreven. Er werd een woordje toegevoegd dat hier en daar op weerstand stuitte, het woordje “recent”. De commissie die deze wijziging voorstelde beoogde hiermee te kunnen vastleggen dat Adventisten geloven in een recente schepping, hetgeen staat voor “ongeveer 6000 jaar geleden”.

Toen het geloofspunt in stemming werd gebracht werd ook duidelijk hoe omstreden deze wijziging in werkelijkheid was. Het werd met meerderheid van stemmen aangenomen. Omdat de elektronische stemmachines niet werkten tijdens het congres moeten we afgaan op indrukken: ongeveer 20% van de afgevaardigden wezen deze wijziging af. Waren zij na de stemming opeens geen adventist meer omdat zij niet alle 28 *Geloofspunten* “onvoorwaardelijk” onderschreven? Wat voor nut heeft “stemmen” als het gevolg is dat alle neestemmers zichzelf daarmee buiten de geloofsgemeenschap plaatsen?

Deze test roept de vraag op wat de positie is van mensen die een minderheidsstandpunt innemen. Daar laat de kerk zich niet al te ruimhartig over uit (hetgeen ze eigenlijk wèl zou moeten doen), en dit is dan weer reden genoeg voor een aantal adventisten om het vacuüm op te vullen met een onadventistische eis aangaande wat hun geloofsbroeders en -zusters zouden moeten onderschrijven, maar het moge duidelijk zijn dat de nee-stemmers door hun stemgedrag niet opeens tot de paria’s van de adventgemeenschap kunnen worden verklaard. Bovendien roept deze test de vraag op wat er zou gebeuren als de huidige formulering van de *Geloofspunten* een grondige herformulering zou ondergaan – een mogelijkheid die in de preambule immers wordt opengehouden. Zouden we dan uitkomen op een inhoudelijke overeenstemming met eerdere formuleringen? Veel adventistische theologen constateren in ieder geval dat de formulering van 1931 **inhoudelijk** niet gelijk is aan de formulering van 2015.

Een hardere noot om te kraken is de verhouding tussen een doopgelofte en de 28 *Geloofspunten*: worden mensen gedoopt op de belijdenis van hun geloof of op de instemming met de 28 *Geloofspunten* die, zoals iedere adventist weet, tijdens de rit van iemands gedoopte leven herschreven kunnen worden? Dit kan tot bizarre toestanden leiden wanneer iemand die zagezegd “door het lot” afgevaardigde wordt naar een wereldcongres en daar door zijn stemgedrag de geloofsregels van alle andere adventisten kan herschrijven waar zij part noch deel aan hebben. Hier moet toch ten stelligste worden bevestigd dat dopelingen gedoopt worden op het *getuigenis van hun geloof* en verlossing in Jezus Christus en dus niet pas gedoopt mogen worden – zoals sommige adventisten denken – na een instemmen met een tijdelijke geloofsverwoording, hoe mooi en goed deze ook geformuleerd is. De kerk-der-eeuwen doopt op het credo aangaande Christus: “ik geloof”.

De status van
iemand die
“tegenstemt”

Afrondend kunnen we stellen dat de *Fundamentele Geloofpunten* inderdaad een omschrijving zijn van wat een meerderheid van de Adventisten als Bijbels ziet. Gezien de praktijk en de uitkomsten van een wereldcongres kunnen we ook stellen dat de geloofspunten geen bindend gezag hebben, ze zijn omschrijvend en niet voorschrijvend. Kortgeleden heeft de Duitse theoloog van het seminarie te Friedensau, Rolf Pöhler, dit nog eens duidelijk gemaakt in één van de laatste nummers van Spectrum magazine. Velen zijn hem voorgegaan in die conclusie.

Als laatste, bovenstaande bevindingen zullen ongetwijfeld zorgen voor be-paalde onduidelijkheden rond het gezag van de dominante visie binnen het adventisme, maar het is tegelijkertijd essentieel dat de vrijheid van de gelovige gewaarborgd is tegen de dictatuur van een dominante, maar tijdelijke en relatieve, opvatting. Niet een visie staat voor het aangezicht van God, *coram Deo* – ook niet als die visie dominant aanwezig is in een kerkgemeenschap of met meerderheid van stemmen dominant is verklaard – maar U staat voor het aangezicht van God, en de maatstaf is Gods openbaring, niet een democratisch afgestemde formulering.

De preambule is onze grootste vriend. De preambule is onze gemeenschappelijke erkenning dat wij maar ten dele weten, onvolkomen, en dat wij zien als door een (doffe) spiegel. Tegelijkertijd geeft hij vrijheid en hoop voor de voortzetting van de speurtocht naar waarheid en doet een beroep op de ‘eenheid’ van de gemeenschap open te staan voor licht uit onverwachte hoek.

Naar een uiteenzetting van [dr. Julius Nam](#), in het verleden verbonden aan Loma Linda University.